

283

2777-2785

Összefoglalás

2. Cikkely: "MI ATYÁNK, KI VAGY A MENNYEKBEN"

I. "Teljes bizalommal merünk közeledni"

2777 A római liturgiában az eucharisztikus közösség azt a fölszólítást kapja, hogy gyermeki merészséggel mondja a Miatyánkot. A keleti liturgiák hasonló kifejezéseket használnak: "Teljes bizalommal merjük", "Tégy minket méltóvá". Az égő csipkebokorból Mózesnek ez mondatott: "Ne közelíts! Vesd le sarudat!" (Kiv 3,5). Egyedül Jézus léphette át az isteni szentség e küszöbét. "Miután a bűnöktől való megtisztítást elvégezte" (Zsid 1,3), az Atya színe elé vezet bennünket: "Íme, én és a gyermekek, akiket Isten ajándékozott nekem" (Zsid 2,13). "Rabszolga voltunk tudata a föld alá süllyesztene, földből teremttségünk porrá változtatna, ha az Atya hatalmas parancsa és a Fiú Lelke nem biztatna. Isten -- mondja -- elküldte Fiának Lelkét a szívünkbe, aki így kiált: 'Abba, Atya!' (Róm 8,15) (...) Mikor merészelné a halandóság Atyának szólítani Istent, ha nem most, amikor az ember bensőjét mennyei erő élteti?"

2778 Az Úr imádságába bennünket bevezető Szentlélek e hatalmát a keleti és nyugati liturgiákban a szép, jellegzetesen keresztény "parrhészia" kifejezéssel jelölik, ami annyit jelent: 'egyszerűség', 'gyermeki bizalom', 'örvendező biztonság', 'alázatos merészség' és 'annak bizonyossága, hogy szeretnek bennünket'.

II. "Atya!"

2779 Mielőtt magunkévá tennénk az Úr imádságának ezt az első impulzusát, nem haszontalan alázatosan megtisztítani a szívünket "e világ" néhány hamis képétől. Az alázatosság ismerteti el velünk: "Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, sem az Atyát nem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni" (Mt 11,27), azaz a "kicsinyek" (Mt 11,25). A szív megtisztítása a személyes életünkből és kultúránkból származó apa- és anyaképre vonatkozik, melyek befolyásolják Istennel való kapcsolatunkat. Isten, a mi Atyánk fölülmúlja e teremtett világ kategóriáit. Ezen a téren Órولا vagy Vele szemben a saját elképzeléseinket állítani, azt jelentené, hogy imádandó vagy elvetendő bálványokat faragunk. Az Atyához imádkozni azt jelenti, hogy belépünk az Ő misztériumába úgy, ahogy Ő van és amilyenek a Fiú nekünk kinyilatkoztatta: "Az Isten 'Atya' nevét senki nem tudta meg. Mózes is, aki kérdezett felőle, egy másik nevet hallott. Nekünk a Fiúban ki lett nyilatkoztatva. Mert az Atya nevet csak a 'Fiú' neve után ismerjük meg."

2780 Istent azért tudjuk "Atya" néven szólítani, mert emberré lett Fia kinyilatkoztatta nekünk Őt, s mert az ő Lelke megismertet minket Vele. Amit az ember meg nem ismerhet, s amibe az angyali hatalmasságok sem pillanthatnak be, tudniillik a Fiú és az Atya személyes kapcsolatába, íme, abban a Fiú Lelke részesít bennünket, akik hisszük, hogy Jézus a Krisztus, és Istentől születünk.

2781 Amikor az Atyához imádkozunk, közösségben vagyunk vele és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. Ekkor ismerjük meg és ismerjük el Őt mindig új csodálattal. Az Úr imádságának első szava, mielőtt kérdés lenne, imádó áldás. Ugyanis az isteni dicsőséget mint "Atyának" adjuk meg az igaz Istennek. Hálát adunk neki, hogy a nevét kinyilatkoztatta nekünk, és megadta nekünk, hogy ezt higgyük és az Ő lakóhelye lehetünk.

2782 Azért imádkozhatjuk az Atyát, mert egyszülött Fiában gyermekeivé fogadva az Ő életében való újjászületéssel ajándékozott meg minket: a keresztség által Krisztusának testébe épít be, és Lelkének kenete által, aki a Főből árad a tagokra, "krisztusokat" formál belőlünk.

"Isten ugyanis, aki eleve elrendelt minket a gyermekké fogadásra, hasonlónak tett Krisztus megdicsőült Testéhez. Tehát Krisztus részeseivé válva méltán neveznek minket 'krisztusoknak'."

"Az új ember, aki újjászületett és Isten kegyelméből újra Istené, első helyen az 'Atyá'-t mondja, mert már fiú lett."

2783 Így az Úr imádsága által az Atya kinyilatkoztatásával együtt önmagunkról is kinyilatkoztatást kapunk. "Ó, ember! Tekintetedet nem merted az égre emelni, szemedet a földre szegezted, és hirtelen elnyerted Krisztus kegyelmét: minden bűnöd bocsánatot nyert. Gonosz szolgából jó fiú lettél. (...) Emeld föl tehát szemedet az Atyához, aki a fürdő által nemzett, az Atyához, aki a Fiú által megváltott téged és mondd, 'Mi Atyánk!' (...) De ne követelj magadnak előjogokat. Egyedül csak Krisztusnak Atyja különlegesen, nekünk mindannyiunknak közösen Atyánk, mert egyedül Őt nemzette, bennünket teremtett. Mondjad tehát te is kegyelemből, 'Mi Atyánk', hogy fiú lehess."

2784 A gyermekké fogadás ezen ingyenes ajándéka állandó megtérést és új életet követel tőlünk. A Miatyánk imádságának két alapvető készséget kell kifejlesztenie bennünk:

A vágyat és az akaratot, hogy Hozzá hasonlók legyünk. Az Ő képére vagyunk teremtve, kegyelemből visszakapjuk az istenhasonlóságot, és erre válaszolnunk kell:

"Ha Istent Atyánknak nevezzük, akkor Isten fiaiként is kell cselekednünk."

"Akinek vad és kegyetlen lelke van, nem nevezheti Atyának a jóságos Istent: nem őrzi a mennyei Atyában meglévő jóság vonásait."

"Mindig az Atyai szépséget kell figyelni, és szerinte kell mindegyikünknek ékesítenie a lelkét."

2785 Alázatos és bizakodó szívet, mellyel megtérünk és olyanokká válunk, "mint a gyermekek" (Mt 18,3): mert az Atya a "kicsinyeknek" nyilatkoztatja ki magát (Mt 11,25): Olyan állapot ez, "melyet egyedül Isten szemlélése és a szeretet tüze alakít, általa a lélek elolvad az Ő szeretetében és családias bensőséggel beszélget Istennel mint Atyával".

"Mi Atyánk. Ez a név a szeretetet is éleszti -- mert mi lehet drágább a gyermekeknek, mint az Atya? --, és a bizakodva kérő érzületet (...) és bizonyos bátorságot is, mellyel kérni készülünk (...). Mert mit ne adna meg kérő gyermekeinek, amikor már korábban megadta nekik azt, hogy gyermekei legyenek?"